

ПІШЕМО КНИГУ
**КОМСОМОЛ
КІРОВОГРАДЩИНИ
XXV з'їздові КПРС**

м. Кіровоград

● КІРОВОГРАДСЬКА МІСЬКА КОМСОМОЛЬСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ЗА РОКИ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ ВИРОСЛА НА 9478 ЧЛЕНІВ ВЛКСМ, В ПІДЛАВАХ ЗАРАЗ ПЕРЕБУВАЄ 38 086 СПІЛЧАН, ОБ'ЄДНАНИХ В 330 ПЕРВИННИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ.

● ПАРТИЙНЕ КЕРІВНИЦТВО — НЕВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО ЗГУРТОВАНOSTI, АКТИВНОСТІ І ДІЛОВИТОСТІ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ОБЛАСНОГО ЦЕНТРУ. У СКЛАДІ ВИБОРНОГО КОМСОМОЛЬСЬКОГО АКТИВУ КІРОВОГРАДА — 844 КОМУНІСТИ.

● НА ПІДПРИЄМСТВАХ ПРОМІСЛОВОСТІ, ТРАНСПОРТУ, БУДІВНИЦТВА, В СФЕРІ ОБСЛУГОВУВАННЯ МІСТА ТРУДЯТЬСЯ 199 КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ КОЛЕКТИВІВ. ЦЕ ВДВІЧІ БІЛЬШЕ, НІЖ ЗАСТУПІЛО ІХ ДО ВИКОНАННЯ НАКРЕСЛЕНИХ XXIV З'їЗДУ КПРС В 1971 РОЦІ.

● ПРОТЯГОМ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ 4165 МОЛОДИХ КІРОВОГРАДЦІВ СТАЛИ УДАРНИКАМИ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ, 7876 ІНШИ БОРЮТЬСЯ ЗА ЦЕ ВИСОКЕ ЗВАННЯ.

● МАЙЖЕ ВДВІЧІ ЗРОСЛА КІЛЬКІСТЬ ГУРТКІВ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ПОЛІТОСВІТИ ЗА МИНУЛІ П'ЯТЬ РОКІВ. 8300 ЮНАКІВ І ДІВЧАТ НАВЧАЮТЬСЯ В СИСТЕМІ ПАРТИЙНОЇ І КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ПОЛІТОСВІТИ.

● В ХОДІ ВСЕСОЮЗНОГО СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ МАЙЖЕ 8 ТИСЯЧ КОМСОМОЛЬЦІВ НАБАГАТО РАНІШЕ ВИКОНАЛИ ЗАВДАННЯ 1975 РОКУ, 8379 ЧЛЕНІВ ВЛКСМ ДОСТРОВО ЗВІТУВАЛИ ПРО ЗАВЕРШЕННЯ ПЛАНОВИХ ЗАВДАНЬ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ.

● НА ТРУДОВІЙ ВАХТІ В ЧЕСТЬ XXV З'їЗДУ КПРС 74 КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ КОЛЕКТИВІВ БОРЮТЬСЯ ЗА ПРИСВОЄННЯ ІМ ЗВАННЯ «ІМЕНІ XXV З'їЗДУ КПРС».

ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ

Є хороша традиція у наших ровесників — перед визначними подіями в житті країни робити огляд своїх звершень, прирівнюючи їх до вимог часу. Прижилася ця традиція не випадково: відповідала вона поглядам і ставленню юнаків і дівчат до наслідків своїх дій в малих і значущих справах. А вже з вершин сьогоднішнього краще видно досягнення і прорахунки, чіткіше викреслюється перспектива на майбутнє. Від рубежу двох п'ятирічок — дев'ятої і десятої — від першого дня нового 1976 року молодь Кіровограда почала відлік нових ударних справ в ім'я процвітання рідної країни.

Завершальний рік дев'ятої п'ятирічки пам'ятний кожному злетом трудової і громадської активності комсомольців і молоді обласного центру за успішне завершення планів, намічених XXIV з'їздом партії. Характерно, що в цей період юнаки і дівчата включилися в підготовку за гідну зустріч наступного форуму комуністів країни. Новий приплив творчих сил, енергії, ініціативи у молодих трудівників, студентів, учнів викликала постановка ЦК КПРС «Про соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС».

Вступаючи в нове п'ятиріччя, комітети комсомолу аналізують досягнуте, визначають резерви активності. Молодь Кіровограда від перших днів пам'ятного сімдесяти першого з честю пронесла крилатий лозунг: «П'ятиріччя — ударна праця, майстерність і пошук молодих!». За дострокове виконання річних завдань понад 12 тисяч комсомольців нагороджено значками ЦК ВЛКСМ «Ударник-1973», «Ударник-1974», «Ударник-1975»; 83 передовики виробництва прикрасили груди золотими і срібними значками ЦК ВЛКСМ «Мо-

лодь гвардієць п'ятирічки». В рік 30-річчя Великої Перемоги 52 молодих кіровоградців в соціалістичному змаганні під девізом «За себе і за того хлопця» завоювали право сфотографуватися біля святині народу — Прапора Перемоги.

Полум'яна статистика минулого п'ятиріччя. В ній — найскравіший прояв вірності молоді міста ідеям великого Ілліча, відданість його немирному завпові юні — вчитися комунізму. В цій науці справжньою школою виховання комуністичного ставлення до праці стали комсомольсько-молодіжні колективи, в яких найліпші умови для поєднання досвіду передових кадрів робітників з ентузіазмом і нестримною енергією молодих. Міськом, райкоми комсомолу, комітети первинних організацій спрямовували внутрішню роботу на те, щоб кількість таких об'єднань юнаків і дівчат зростала. На найважливіших ділянках виробництва з'являлися в минулій п'ятирічці комсомольсько-молодіжні, як заявка, що юна зміна бере на себе відповідальність за важливі народногосподарські справи. Після XVII з'їзду ВЛКСМ вони все активніше стали на себе брати почесну місію колективного наставника молоді робітничої зміни. Лише за останні два роки кількість комсомольсько-молодіжних у місті виросла з 111 до 199. Як доказ зростання в них трудової активності — всі вони успішно завершили завдання дев'ятої п'ятирічки, понад 50 рапортували про це достроково. Комсомольсько-молодіжні міцно утримують репутацію ініціаторів і зачинателів загальнокорисних справ.

(Закінчення на 4-й стор.).

Див. 2 стор.

Ударна праця стала законом трудового життя комсомольсько-молодіжних колективів ділі орденноносного заводу «Червона зірка». За чотири роки закінчили п'ятирічне завдання члени бригади слюсарів-складальників, очолюваної Володимиром Косенком, і інші на їх робочому календарі — 1977 рік. По-стахановськи працюють вони в дні вахти, присвяченої XXV з'їзду КПРС та XXV з'їзду Компартії України. На складанні висівних ячмінь до сіялки СЗ-3,6, удостоєної державного Знака якості, та інших сіялок бригада щодня виконує півтори норми.

На фото (знизу вгору): Анатолій ГІЛЕВІЙ, бригадир Володимир КОСЕНКО, Олексій СТЕПАНОВ — члени передової комсомольсько-молодіжної бригади.

Фото В. КОВПАКА.

БУДЕ ВИСОКИЙ ВРОЖАЙ КАЧАНИСТОЇ!

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ ЛАНКИ ПО ВИРОЩУВАННЮ ВИСОКИХ ВРОЖАЇВ КУКУРУДЗИ КОЛГОСПУ ІМЕНІ ЛЕНІНА НОВАРХАНГЕЛЬСЬКОГО РАЙОНУ (ЛАНКОВА В. ЄФРЕМЕНКО).

Новий підйом творчої енергії викилав у членів нашої ланки проект ЦК КПРС до XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу та постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, за успішне виконання народногосподарського плану на 1976 рік». Враховуючи досвід минулих років, ми накреслили нові рубежі. На 1976 рік беремо підвищені соціалістичні зобов'язання:

● на площі 100 гектарів виростимо і зберемо по 105 центнерів кукурудзи в зерні з кожного;

● знизимо собівартість виробництва одного центнера на 0,54 копійки і доведемо її до 2,35 карбованця; затрати праці на вирощування 1 центнера зменшимо на 0,16 людино-годин;

● сезонний виробіток на еталонний трактор доведемо до 2 тисяч гектарів умовної оранки при середньоденній 8,5 гектара;

● зекономимо 3,5 тисячі кілограмів паливних і мастильних матеріалів, 2 тисячі карбованців коштів — на ремонтах і техоглядах;

● 3 чоловіка оволодіють суміжними спеціальностями, 4 — підвищать свою класність, 3 — закінчать середню школу;

● продуктивність праці підвищимо на 6—7 процентів.

Зараз члени нашої ланки вчать в школі передового досвіду, в якій за спеціальною програмою проходять курс агротехнічних методів вирощування високих врожаїв кукурудзи.

Весь сільськогосподарський інвентар і машини вже відремонтували, готовий до висіву і насінний матеріал. Провели два недільники, під час яких виготовили і розставили для снігозатримання півтори тисячі щитів.

На соціалістичне змагання викликаємо колектив ланки кукурудзіводів з колгоспу «Зоря комунізму», очолюваний В. Давискибою.

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ОБГОВОРILI І ПРИЙНЯЛИ НА ЗБОРАХ ЛАНКИ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАТЕСЯ!

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVII
№ 16 (2120).

ЧЕТВЕР, 5 лютого 1976 року

Ціна 2 коп.

Обговорюємо
проект
ЦК КПРС

**Якість
знань —
п'ятиріччя
якості**

ПЕДАГОГІЧНИЙ І УЧІВСЬКИЙ КОЛЕКТИВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ № 30 ЛЕНІНСЬКОГО РАЙОНУ м. Кіровограда з підтримкою зустріли проект ЦК

КПРС до XXV з'їзду ленінської партії «Основні напрями розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки». Прийнято соціалістичні зобов'язання підколективу на десять п'ятирічок, відокремлюється навчально-виховний процес по формуванню в учнів комуністичного світогляду, поліпшенню рівня і якості знань, трудового навчання і професійної орієнтації школярів. Значна увага приділена зміцненню навчально-матеріальної бази школи, забезпеченню навчальних кабінетів необхідними посібниками.

Вчителі роз'яснюють школярам головні положення проекту ЦК КПРС в органічному зв'язку з вивченням програмного матеріалу на уроках історії, суспільствознавства,

основ Радянської держави і права, економічної географії, літератури, та інших предметів, а також в процесі позакласної і позашкільної роботи. Класоводи, класні керівники, виконателі груп продовженого дня проводять з своїми вихованцями бесіди на цю ж тему.

Десята п'ятирічка — п'ятирічка ефективності і якості. І ми, вчителі, докладемо всіх зусиль, щоб і надалі лані школярі підвищували рівень знань, громадської свідомості, були гідними спадкоємцями трудових і ратних подвигів своїх батьків.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
вчитель середньої школи № 30,
м. Кіровоград.

Ровесники п'ятирічки

СТАНОВЛЕННЯ

Подвійне почуття охоплює щораз, коли звітуєш про здану об'єкта. І хоча для більшості з нас він просто черговий, знаємо, що завтра нас чекає новий, однак, до радості завершення приміщується крихітка смутку: піде правди діти — звикаємо до тих стін, що випершили своїми руками, до новобудови, в яку вклали частку свого серця. Потім піби зі старими знайомими зустрічаємося на вулиці: чи то з дев'ятиповерховим, чи то з корпусами заводу. Бо кожна така ліка — синав праці й патхнення, дарований будівельниками для майбутнього.

Відлік своїх «автографів» на карті обласного центру наша комсомольсько-молодіжна бригада почала з 1970 року. Так, що ми з повним правом вважаємо себе ровесниками минулої п'ятирічки. В бригаді всього двадцять чоловік мулярів — за кількістю швидше до середніх належимо, та за ці п'ять років встигли чимало. То ж не тільки головний чинник наших спільних справ, а ставлення до них, рівень свідомості, настільки важливе те, що робимо. Коли хтось закине, мовляв, мало нас, наші дівчата весело, але резонно відповідають: «Малий золотник, та дорогий». Без перебільшення скажу, в цій примовці й почуття гордості. А чому б і не так?..

Дві станції техобслуговування, меблевий комбінат, дитсадок, розчинно-бетонний завод — на цих новобудовах п'ятирічки ударно трудилися наша комсомольсько-молодіжна. І в міру того, як піднімалася над пильною відміткою негасяча кладка кожного об'єкта, утверджувалася наша колективна. Наголошую на цьому, бо легкодухі не пройшли випробування будови, часом рідшало нас на ристуваннях. Стійкі залишалися. Такі як групкомсорг Млія Панасенко, Валентина Щиченко, Олена Власова... Такі й склали кістяк бригади — міцний, надійний, замінний на цементі дружби, почутті колективізму, якоїсь закоханості в будову. Сьогодні їх трохи більше половини всього складу бригади. Рента — новачки. І для наших «ветеранів» — так жартома називаємо за стаж роботи дівчат ще комсомольського віку — це пора, коли вони щиро передають свої знання і досвід. Млія Панасенко — визнаний майстер вишершення кутів — пайскладішого процесу в нашій професії. Найвищий розряд має групкомсорг — четвертий. Вона вважає, що не може обриватися ланцюжск передачі знань від досвідчених до гезчків: свого часу її вчили старші, тепер вона в боргу перед ними, хто робить перші кроки на будові. Коли в бригаду прийшло восени нове поповнення, замість юнаків, що були призвані в армію, дівчат, які поступили вчитися, Млія взяла собі в учні зразу двох новеньких: Машу Копу і Таню Бастракову.

Наставництво в бригаді — сьогодні явине типове і всеохоплююче. А інакше не уявити, як би ми справлялися з нашими завданнями. Щороку майже наполовину змінюється склад колективу. Іншине закономірне.

В бригаді в основному молоді, а це значить — одним надходить час йти на службу в армію, інші поступають вчитися

ЗДІМАЮТЬ В НЕВО РУКИ МОЛОДІ-ЩЕ ОДНУ НОВО-БУДОВУ МІСТА.
Фот. Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Незбаром «розстане» і ця одна купа червоної цегли. Муляри комсомольсько-молодіжної бригади БУ-3 (зліва направо): Млія ВОЛК, Валентина ЩИЧЕНКО, Світлана КОПА, Ольга ВАРАНЦЯ і Меланія ПАНАСЕНКО вивершують стіли службового приміщення в одному з корпусів Кіровоградського заводу друкарських машинок.

РУХ за переможне завершення планів дев'ятої п'ятирічки в цьому колективі широко розгорнувся ще в квітні, коли стало відомо про скликання XXV з'їзду КПРС. Тоді комсомольсько-молодіжний колектив МТФ колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Бобринецького району визначив: добитися найвищого за весь час роботи показника, надіти за рік від кожної корови не менше, ніж 3500 кілограмів молока.

В праці вони рівнялися на молодих комуністів — чемпіона району серед майстрів машинного доїння Галину Старошельську та Любов Костенко, яка була удостоєна права сфотографуватися біля святині радянського народу — Прапора Перемоги. Вони наділи від кожної корови своїх груп відповідно по 3813 та 3832 кілограми молока.

Групкомсорг Володимир Міщенко не з тих, хто любить багато говорити. Та про те, що очолюваний ним колектив став на правому фланзі в організації соціалістичного змагання на фермі, засвідчують «блискавки» і листівки, бюлетень, дошка показників. 3514 кілограмів молока від кожної корови за минулий рік наділи молоді майстри машинного доїння. Колектив виборов перше місце в обласному змаганні і приз газети «Молодий комунар» «Кращому комсомольсько-молодіжному колективу МТФ області».

Одинадцять комсомольсько-молодіжних колективів на МТФ Улья-

ЗА ПРИКЛАДОМ ПЕРЕДОВИКІВ

ПІДБИТО ПІДСУМКИ ЗМАГАННЯ СЕРЕД КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ КОЛЕКТИВІВ МТФ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ЗА 1975 РІК

яновського району. Два з них, із Ульяновського (групкомсорг Н. Оліхнович) та Новоселицького (Л. Ульянова) відділів бурякорядгоспу Ульяновського цукрокомбінату очолили змагання не лише в районі, а й в числі кращих в області. Колектив Ульяновського відділка при плані 3100 кілограмів молока від корови наділа по 3348. Дівчата поступилися показниками лише бобринчанам.

Третє місце виборов колектив МТФ колгоспу «Дніпро» Онуфріївського району (групкомсорг Любов Білоус). Надій 3273 кілограми — такий здобуток колективу, члени якого стали в своєму районі ще у вересні ініціаторами руху за підготовку до теплої і ситої зимівлі худоби. Дівчата дали слово, що кожна з них у вільний від роботи час допомагатиме кормодобувній бригаді і здасть для переробки на вітамінізоване борошно дві тонни різнограв'я. Цей почин підтримали всі юнаки і дівчата господарства, а потім і комсомольці всього району.

По 3250 кілограмів від кожної корови наділи члени комсомольсько-молодіжного колективу

колгоспу «Більшовик» Гайворонського району (групкомсорг Любов Цимбал), а три наступні місця зайняли маловісківці. Це — комсомольсько-молодіжні колективи із МТФ № 1 (групкомсорг М. Мірошніченко) та МТФ № 2 (групкомсорг В. Махно) колгоспу «Перше травня», Ульяновського відділка радгоспу Маловісківського цукрокомбінату (групкомсорг В. Новак).

Високі надії одержали члени комсомольсько-молодіжної МТФ імені Мічуріна, Новгородківського району, де групкомсоргом Тетяна Буйволєнко, та колгоспу «Росія» Голованівського району (групкомсорг Н. П'яничук). Ці колективи теж серед переможців — кращих десяти комсомольсько-молодіжних МТФ області.

Напруженим було змагання молодих тваринників у минулому році. Чимало колективів претендувало на звання лауреата. Приклад правофлангових націлював усіх на 3000-кілограмовий рубіж. І більшість колективів його подолали. Майстри машинного доїння радгоспу «Шарівський» (групкомсорг Со-

фія Лисенко) рапортували про це останнього дня минулого року. Статистиками членам колективу допомагає участь у змаганні.

Змагання комсомольсько-молодіжних колективів МТФ Кіровоградщини визначило і «вузкі» місця в організації роботи райкомів комсомолу, комітетів комсомолу господарств.

Так, протягом року розпалювалися комсомольсько-молодіжні колективи на фермах Онуфріївського, Новоукраїнського районів, невтішні результати роботи колективів Устіївського. Голованівського районів, не використовують всі можливості для створення комсомольсько-молодіжних тваринницьких груп на МТФ колгоспів Долішнього району.

Тож, невідкладне завдання — ліквідувати недоліки в роботі. До цього зобов'язують проект ЦК КПРС до XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу, постанов ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, за успішне виконання народногосподарських планів на 1976 рік». До цього зобов'язує і досвід правофлангових: на кожній фермі є резерви, на кожній ділянці можна сповна розкрити свої можливості.

ДОВІАКОВИ ВІДАЛ МК

В. ЧИЖ з Добромильщини, С. АСТАХОВ з Світловодська, деякі інші читачі запитують, де можна набути професію історика і археолога.

Викладачі історії та суспільствознавства, спеціалісти для наукової роботи в музеях, архівах та археологічних експедиціях готують Дніпропетровський, Донецький, Київський, Львівський, Одеський, Сімферопольський, Ужгородський, Харківський, Чернівецький університети.

політичний зарп

„ТВЕРДІ ГОРІШКИ“ НА ЗАНЯТТІ ГУРТКА

ПІТАННЯ товаришескої і сім'ї віддавна хвилюють людство. Особливо жваво трепетними стають вони для підлітків, тих юнаків і дівчат, котрі роблять перші кроки, ще невпевнені, у самостійне життя. Та от парадокс: часто внутрішній невизначеність, нерозуміння приховуються зовнішньою бравадою і рішучими «жестами», мовляв, ми вже самі зуміємо, без чийось вказівок...

Тут варто зупинитися і наголосити — якщо справді випливати на молоде покоління «сказки», то результати виявляються здебільшого сумними. Адже неабияка тут тонка, тактовна підтримка, несправжнє пояснення, зміни підхід.

Приблизно так почали між собою розмову пронагандисти перед підтримані заняття гуртка «Основи комуністичної моралі», яке відбулося на машинолінійній станції. Зацікавлених — керівників гуртка комсомольської молоді, котрі працюють з молоддю, зібралось чимало.

Заняття проводила досвідчений фахівець, директор Бобринецької міської школи робітничої молоді Людмила Миколаївна Проценко. З перших хвилин увагу юнаків і дівчат привернула нісенітність Великої Вітчизняної війни «Катюша».

Людмила Миколаївна декількома словами, чітко і стисло, аби сконцентрувати увагу слухачів, зупинилася на основних питаннях теми заняття. А невдовзі розпочалася цікава розмова про дружбу, про кохання, про сім'ю.

— Не може бути нової відвертості, поваги між людьми, у яких дружба будується на користі, — таку основну думку висловила Людмила Отян.

Доповнила твердження Людмили комсомолка Олена Проценко, розповівши товаришам про стосунки у сім'ї К. Маркса, про його взаємини з вірним другом і соратником Ф. Енгельсом. Гуртківці з захопленням слухали цікаві, гідні наслідування класичні приклади з життя славетних людей.

— Дружба — це основа кохання, яке, в свою чергу, робить життя змістовнішим, багатограннішим, — резюмує секретар комсомольської організації станції Раїса Ткаченко. Загалом, чувалося, що тема для молоді актуальна, хвилююча. Цим і викликані були додаткові запитання, висловлення вражень і роздумів.

Надія Попова, розкриваючи зміст «Моральних основ справжньої сім'ї», наваляла зразки із власностосунків В. І. Леніна та Н. К. Крупської. Безкорисливості, взаємодопомоги, чуйності, щирості й, окрім цього, сміливість

ідейних та духовних інтересів, відданість світлим помислам, діям в імі трудящих настільки зрілими, зблизили двох великих людей, що молодим сьогодні — лише захоплюватися і прагнути до цього ідеалу.

Цікаве, можливо, трохи аж наївне зовні питання «Чи можна навчитися з горішків?» виявилось досить «твердим горішком».

То й не дивно, бо однозначно відповісти тут не вдається. Змістовною, багатогатою стала розмова про те, як розумів кохання А. С. Макарєнко, як закликав великий педагог берегти й підносити високі почуття.

Закріплюючи засвоєний матеріал, слухачі записували листи Володимира Ілліча Ілліча Арманда, поділялися враженнями про важливість і злободенність проблем, які піднімав В. І. Ленін понад півстотні роки тому.

Цікаві думки про любов і дружбу, особливо — нові неувизначені — про свободу кохання, гуртківці занесли до своїх конспектів із книги спогадів К. Цеткін про В. І. Леніна.

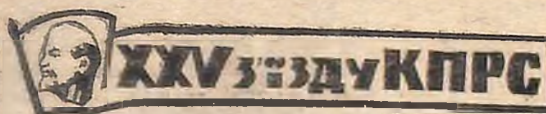
Підбивши підсумки відкритого уроку, Л. М. Проценко запропонувала присутнім прослухати записи на магнітофонній стрічці спогадів О. Стасової, Г. Крижановського, Д. Назуркіна та інших.

Заняття скінчилося, а розмова про методику його проведення ще продовжувалася. Адже присутній пронагандист — переважно молоді, перший рік ведуть гуртки комсомольської молоді. Безперечно, урок приніс чимало цінних спостережень і думок. До того ж, великою підмогою для пронагандистів став детальний аналіз проведеного заняття завідувач кабінетом політосвіти райкому Компартії України В. К. Отрошко, яка була присутня тут.

І останнє — важливість такого методу навчання впливає з самої розповіді. Бобринецький районний комітет ЛКСМУ з метою опанування практичних навичок і ґрунтовного засвоєння теми, вміня знайти спільну мову з слухачами, зацікавити їх — прагне, щоб всім цінним у цій справі опанував кожен молодий пронагандист району.

С. СТЕПАНОВ,
другий секретар Бобринецького райкому ЛКСМ України.

Див. 3 стор.

СТАНОВЛЕННЯ

(Закінчення. Поч. на 2-й стор.).

на стаціонар. Тому кожного новачка у нас сприймають з надією, що незабаром він стане парівні з майстрами. І, на-решті, кого ми ще не зараховуємо у «востерани», дуже швидко засвоюють цю рису колективу. Микола Шаша, прийшов до нас після закінчення МПТУ № 2 лише цього літа — здається, ніби вчора. А вже має кмітливую ученицю — недавню продавщицю із Світловодська Таню Дорошенко. Миколі вже довіряємо складати роботу — той же рік майбутнього призначення викладача. Таня незмінно в нього під рукою — не як підсобниця «сприйми, подай», а товариш, з яким завтра працювати парівні.

Ця увага до того, хто трудиться поруч, я б сказав, підкреслена не байдужістю одного до всіх і всіх до одного, слугує доброму ділу. В соціалістичному змаганні завершального року дев'ятої п'ятирічки наша бригада завоювала почесне друге місце серед колективів комбінату «Кіровоградважбуд», в своєму будівельному управлінні ми вийшли на перше місце.

Важливе завдання у нас зараз — до відкриття XXV з'їзду ВЛКСМ підготувати під опорядкувальні роботи третій корпус заводу друкарських машинок, здати перегородки в приміщенні майбутньої їдальні. Члени бригади поспішають. Щодня нормовиробіток — не нижчий 135 процентів. А доводиться працювати й просто неба, в 15-градусні морози, коли розчипи швидко тужавіє від холоду. Та дружно звенять кельми, виростають стіни на очах. Найвища кладка у грункомсорга Мілі Панасенко. На передз'їздовській вахті вона щодня виконує понад півтори норми. Угнатися за нею важко, поки що це нікому не вдається. Але мріє про такий рубіж кожен. І знаю, що з часом візьмуть його і підуть далі, вперед. Як і повинно бути в колективі, де молодь проходить школу трудового гарту, де відбувається її становлення.

В. КУЗЬМЕНКО.

бригадир комсомольсько-молодіжної бригади мулярів БУ-3 комбінату «Кіровоградважбуд».

Йдуть практичні заняття в лабораторії інституту сільськогосподарського машинобудування.

Фото І. КОРЗУНА.

Ми — п'ятирічці

ВІРНІ ЗАПОВІТОВІ „ВЧИТИСЬ...“

Кіровоград — місто студентської юні. Щодня учбового року в аудиторії, лабораторії, спеціалізовані кабінети, в шкільні класи поспішають на заняття понад 40 тисяч студентів і учнів. Вірні заповіді Ізидора: «Вчитись, вчитись і ще раз вчитись» — вони проявляють шире стремління порадувати Вітчизну міцними знаннями. Екзаменні 1974—1975 навчального року дві тисячі студентів і учнів середніх учбових закладів здали на «відмінно» і «добре», 500 із них нагороджені значком ЦК ВЛКСМ «За відмінне навчання».

В авангарді загону студентської юні міста лисують майбутні інженери сільськогосподарського машинобудування. Весь учбовий процес, внутрішнікова робота партійної і комсомольської організації КІСМУ спрямовані на те, щоб максимально наблизити науку до виробництва. Науковою роботою зараз займаються 1200 або 56 процентів від загального числа студентів. В минулому навчальному році на все-союзних і республіканських конкурсах студентських наукових робіт майбутні інженери завоювали чотири дипломи першого ступеня, чотири — другого, три — третього, три заохочувальні дипломи, одну золоту медаль.

Ще на студентській юні кімівні вчаться якнайшвидше використовувати свої знання на практиці, безпосередньо у виробництві. Лише протягом минулого навчального року юні подали 12 раціоналізацій з економічним ефектом в 21 891 карбованців. В інституті працює студентське конструкторське бюро. На замовлення Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів кімівні сконструювали автоматичну лінійну обкатку і випробовували гідралінічні шестеренні насоси типу НШ. Обсяг виконаних при цьому робіт склав 45 тисяч карбованців. Вагомі внески в розвиток народного господарства дає минулу п'ятирічку зробили студенти Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

Див. 4 стор.

ГІДНИЙ ЗВАННЯ КОМСОМОЛЕЦЬ

Добрий день, шановна редакціє!

Пише тобі учениця 9-А класу м. Олександрії.

Дуже прикро, що деякі комсомольці в наш час соромляться носити комсомольський значок не тільки у вихідні дні, але й в будні. Це ті, що не від-

чувають ніякої відповідальності перед комсомолом і не реагують на зауваження товаришів.

Звідки вони беруться? Наведу недавній приклад. На урок геометрії заходить організатор позакласної роботи і говорить: «Чому це у вашому класі

7 учнів неспілкової молоді? Такого ще не було у нашій школі, щоб до 9 класу учні не вступили до комсомолу». Відповідаємо: «Недостойні. Ледве тягнуться на «З». Але нас ніхто й слухати не хоче. «Негайно підготувати до вступу в комсомол». І таке становище не тільки в нашій школі, а і в деяких інших школах міста. Хочеш, чи ні, а повинен стати комсомольцем. Ні-

би комсомол зараз став обов'язковою організацією для кожного. Так і з'являються ті, що насміхалися над Галею П. З'являються комсомольці, що вечорами стоять під магазином з пляшкою «Жигулівського» в руці, або такі, що зі своїми друзями зачіпають пішоходів вульгарними репліками? Але чому вони комсомольці? Л. ЛУК'ЯНОВА.

м. Олександрія.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Прочитавши лист Галини П., який ставить проблему «Честь чи обов'язок?», теж вирішила написати до Вашої молодіжної газети. Я — учениця Олександрійського СПТУ № 3. Комсомолка. І комсомолка вже чотири роки. Мені, так як і Галині, не забувається той день, коли одержала комсомольський квиток, і на грудях моїх з'явився значок з силуетом Леніна. Була я в школі два роки групкомсоргом. І гордилася, що мені товариші довірили, гордилася тим, що я комсомолка і з комсомольським значком ніколи не розставалася.

МОЯ ГОРДИСТЬ

Але ось поїхала вчитися до міста і якимось ніби і не помічала, що вже не ношу комсомольський значок. Та одного разу я побачила у хлопця, з яким дружу, комсомольський значок на грудях, і стало соромно за себе. Микола вже чотири роки як закінчив школу, служив в рядах Радянської Армії, але з комсомольським значком так і не розлучився.

Я замислилась. Чому ж так буває? Поки ми в школі і нам кожного дня нагадують про те, щоб носили комсомольські значки, то ми носимо, а тільки вийшли за поріг школи, і... забули про нього. Причина, цьому, мабуть, як пише Галина, та, що прийом у комсомол проходить сіро і буденно.

Зараз я з комсомольським значком всюди. І теж не раз чула: «Нічого не скажеш — комсомолка», бачила скептичні погляди ровесників. Але я, моя подруга Люба і Микола не звертаємо на них уваги. З гордістю носимо комсомольські значки і не думаємо їх знімати.

Дехто вважає, що носити комсомольський значок — старомодно. Комсомольці 70-х років, озирніться на комсомольців двадцятих, сорокових років і зрозумієте, яка це гордість носити комсомольський значок.

Люся Т., учениця Олександрійського СПТУ № 3.

ЧЕСТЬ ЧИ ОBOB'ЯЗОК?

В «МОЛОДОМУ КОМУНАРІ» ЗА 17 СІЧНЯ БУВ НАДРУКОВАНИЙ ЛИСТ УЧЕНИЦІ ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО КУЛЬТОСВІТНЬОГО УЧІЛИЩА ГАЛИНИ П. «ЧЕСТЬ ЧИ ОBOB'ЯЗОК». ПРОБЛЕМА, ЯКУ ПОСТАВИЛА ГАЛИНА, ЗАЧЕПИЛА БАГАТЬОХ ЧИТАЧІВ. І СВДЧЕННЯ ТОМУ — ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ ЛИСТІВ, ЩО НАДІЙШЛИ ДО РЕДАКЦІЇ. МИ ВИРІШИЛИ ВІНЧЕСТИ ЦЮ РОЗМОВУ НА СТОРІНКИ КЛУБУ СТАРШОКЛАСНИКІВ «ВІТРИЛА».

ПАМ'ЯТЬ НАЗАВЖДИ

Шановна редакціє! Прочитав у газеті лист Галини П., що під заголовком «Честь чи обов'язок?». Дуже прошу тебе надрукувати мою відповідь Галині.

Галю, я — студент Кіровоградського державного педагогічного інституту, першокурсник, комсомолець. Дуже добре, що ти написала. Цілком згоден з тобою і підтримую в усьому.

Зі мною теж траплялось подібне і теж схвилювало мене.

Згадую свій десятий клас, згадую товаришів, які були членами ВЛКСМ ще з восьмого класу. Та були й такі, які поступали в комсомол у десятому, поступали з байдужою душею. Чи винні во-

ни? Мабуть, не тільки вони. Винна комсомольська організація, що не виховала, не допомогла учням зрозуміти її роль у житті молоді. Звичайно, що можна говорити про ставлення цих комсомольців до своїх обов'язків, до своєї організації.

Та й саме прийняття в ряди ВЛКСМ повинно проходити урочисто, піднесено, так, щоб відбилося в пам'яті на довгі роки життя. А це буває ще не так часто.

Вважаю, що твоя подруга, Галю, і ті насмішники, погано виховані. Причина, мабуть, та сама: ідейно-виховна робота в їх комсомольських організаціях поставлена погано, комсомольці до своїх обов'язків ставляться формально.

Микола Б., студент Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

ЧЕРВОНІЙ СИМВОЛ

Шановна редакціє! Я також пишу вперше і цікако і повністю підтримую Галину П.

Комсомольський значок — це символ ВЛКСМ, і його повинен носити з гордістю кожний комсомолец. І якщо трапляються такі «комсомольці», які висміюють того, хто носить значок, вони сміються над своєю безпорадністю і безглуздя, адже нехай краще подивляться на цей символічний знак, там зображено портрет вождя пролетаріату, образ геніальної людини В. І. Леніна. Образ людини, яка вивела з пітьми все людство світу.

Особисто сам я завжди ношу комсомольський значок і значок депутата сільської Ради, і вважаю це за велику честь.

Віктор ВОРОБІЙОВ, секретар комсомольської організації колективу імені Леніна. Добровеличківський район.

Де наша принциповість?

Прочитав листа і здивувався: чому, власне, виникла дискусія? Носити чи не носити комсомольський значок? Але ж це обов'язок кожного члена ВЛКСМ. І, якщо хто-небудь не носить значка, насміхається над тими, хто дотримується норм Статуту комсомолу, то чи ж дискусії потрібні? Покарати, і різко, принципово покарати тих, хто веде себе так, і тих комсомольських керівників чи активістів, які допустили до цього. Бо ж значки із зображенням Леніна на грудях юнака чи дівчини — якоюсь мірою показник внутрішньої роботи, дисципліни, ідейної витримки і комсомольської організації. Тож, принциповість, і ще раз принциповість.

Ігор К.

м. Знаменка.

Від редакції:

Як бачимо, розмова вийшла за межі проблем, поставлених Галею П. у її листі. Чи потрібно амовляти носити значок? Можливо, вимагати це робити? Вірачають відповідальність перед комсомолом через буденність прийому... А, може, все простіше — через недостатню вимогливість комсомольського комітету? Окремі автори листів гордяться тим, що носять комсомольські значки, незважаючи на насмішки. А чому, власне, незважаючи? Де ж комсомольська

принциповість? Чому обороняються ті, хто виконує обов'язки члена ВЛКСМ, а не ті, хто їх порушує? Що зробив ти для того, щоб утвердити авторитет комсомолу? Змушує замислитись інше: а чи справді прийом у комсомол, ця священна хвилина в житті кожного, така ж урочиста і висока, як ми того хочемо, як ми її уявляємо? Чи завжди ми приймаємо в члени ВЛКСМ тих, хто відповідає головному пункту Статуту — авангард молоді? Якщо ні, то чому так? Звідки беруться «насмішники» і циніки, подібні описаним в листі Галі П.? Хто вони? Як з ними поводитись? Чекаємо нових листів.

ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ

(Закінчення).

Поч. на 1-й стор.).

В березні 1975 року міськомкомсомолу провів звіт молоді, яка підтримала патріотичний заклик москвичів працювати в рік 30-ліття Перемоги «і за того хлопця». Всі учасники злостью отримали трудові паспорти, до яких молоді кіровоградці внесли імена загиблих героїв-земляків, за котрих зобов'язалися виконувати щомісячно одну норму. Саме тоді 28 комсомольсько-молодіжних колективів до свого складу зарахували Героїв Радянського Союзу, героїв-молдогвардійців, героїв комсомольської підпільної організації «Спартак».

Плідний ґрунт для багатьох корисних справ, перш за все, формується в комсомольсько-молодіжних. За ініціативою колективів даїчі орденоносного заводу «Червона зірка», ордену «Знак Пошани» Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів розгорнулося змагання за перетворення Кіровограда в місто високопродуктивної праці, високої культури і зразкового громадського порядку. Найвища продуктивність праці, висока якість продукції, виключення випадків порушення трудової і громадської дисципліни, висока культура виробництва — такі принципи поклали в основу соціалістичних зобов'язань комсомольсько-молодіжних колективів, виключившись в цей рух.

У відповідь на рішення квітневого (1975 р.) Пленуму ЦК КПРС трудовий Кіровоград заступив на вахту підготовки гідних дарунків XXV з'їздові КПРС. Новою хвилею ініціатив відповіла молоді міста на заклик ЦК ВЛКСМ включитися у соціалістичне змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу наступному форуму комуністів країни. «XXV з'їзд КПРС — кожен трудовий тиждень — удерний!» — під таким девізом працюють нині комсомольці і молоді Кіровоградського дослідного заводу дозуючих автоматів. Комсомольсько-молодіжна бригада Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, яку очолює молодий гвардієць п'ятирічки Віктор Чалий, зобов'язалася до дня відкриття з'їзду виконати план першого кварталу. А її суперники по змаганню — бригада з Кіровоградського заводу радіовиробів, очолювана Лілією Різницькою, дали слово до початку роботи з'їзду досягти рівня продуктивності праці, запланованого на кінець 1976 року. Успішно виконують свої соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжні колективи даїчі орденоносного заводу «Червона зірка», які підтримали почин бригади Миколи Скліфуса: «XXV з'їзд КПРС — 25 надпланових сіялок щомісяця».

В ці дні в комсомольських організаціях готують рапорти до відкриття з'їзду партії. Свій рядок,

вагомий, значущий намагаються вписати всі учасники завершального етапу Ленінського з'їзду КПРС — в життя!», який проходить нині. В рапорт, що надійшов днями в Кіровоградський райком комсомолу від комсомольсько-молодіжної бригади гальваніків Кіровоградського заводу радіовиробів, записано: «При зобов'язанні на передз'їздовській вахті здавати продукцію з першого пред'явлення на 97,7 процента, здаємо на 98,8 процента». Головне досягнення комплексної бригади штукатурів з управління механізації будівництва комбінату «Кіровоградважбуд», очолюваної М. В. Казаріною, — середньозмінний нормовиробіток на передз'їздовській вахті довели до 140 процентів.

Проект ЦК КПРС до XXV з'їзду партії став програмним в подальшій активізації молодих кіровоградців на соціалістичне змагання за успішне виконання планів десятиї п'ятирічки. Міськомкомсомолу розробив положення про соціалістичне змагання комсомольців і молоді, комсомольсько-молодіжних колективів і комсомольських організацій «Молодь Кіровограда — десятиї п'ятирічки» під девізом «П'ятиріччя якості — комсомольську гарантію!», затверджено вже також положення про штаби і пости якості «За честь Кіровоградської марки».

Рубіж двох п'ятирічок... Містке поняття. В ньому злилися набути минулих років і невинна хода вперше, в день прийдешній. Щоб був він, цей день, на радість, на щастя, на звеличення рідного міста трудяться в ці передз'їздовські дні молоді кіровоградці.

Я. БОНДАР,
перший секретар Кіровоградського міського ЛКСМ України.

Дружать з мистецтвом молоді кіровоградці. На фестивалі і конкурсах за роки минулої п'ятирічки вони здобули чимало почесних нагород. Став заурядом республіканського фестивалю самодіяльного мистецтва ансамбль пісні і танцю Кіровоградського Будинку культури профтехосвіти.

На фото: самодіяльний ансамбль пісні і танцю виконує російський народний танець.
Фото В. КОВПАКА.

Ми просили розповісти...

Ми звернулися до синів і онуків фронтовиків — хай розкажуть про молодість ветеранів війни, про історію їх орденів. Хай стануть перед вічним вогнем слави вірних синів Вітчизни і помянуть загиблих, подумавши про живих...

І нам написали. Є перші розповіді шістнадцятирічних про поєнніх ветеранів...

...А тепер згадайте померлий лист воїна-з'язківця Олега Печитовського його коханій дівчині: «...Знай, що я віддав життя дорого, чесно, на полі бою, і білоруська земля прийняла мене, українця, як сина. Плакати не думай, краще частіше згадуй, гордись, що той, котрого ти любила, з яким хотіла будувати життя, загинув чесно за Батьківщину, за щастя людей. Звичайно, вмирати не хотілось, та кляч Батьківщини — це закон, цього вимагав обов'язок, і довелося не рахуватися з життям».

Ми мріяли багато про що, але... Пройдуть роки, в тебе буде син. І я тебе дуже прошу, розкажи йому

хоч трішки про того, хто хотів бути його батьком!..»

А мужня підпільниця Палла Савельєва свій лист на стіні у фаністській катівні адресувала матері-Вітчизні:

«Наближається чорна, страшна хвилина! Все тіло знічене — ні рук, ні ніг...»

Але вмираю мовчки. Страшно помирати в 22 роки. Як хотілося жити! В ім'я людей, які прийдуть після нас, в ім'я тебе, Батьківщино, відходимо ми... Квітти, будь прекрасна, рідна, і прощай!..»

І заповіт бійця-комсомольця Володимира Чурсіна:

«Іду в бій з повним усвідомленням завдання, яке поставила партія комуністів».

І якщо загину, то знаю, що віддав життя за Батьківщину. Прому бойових товаришів не зупинятись, поки не побачать стін Берліна».

Сповнений гнівом і безприкладним героїзмом сторінки.

Запис захисників Брестської фортеці: «Нас було п'ятеро: Седов,

Грутов І., Боголюб, Михайлов, Селіванов В. Ми прийняли першими бій 22.VI.1941 — 3.15 г. Виремо, але не відійдемо!». Далі: «Виремо, та з фортеці не підемо». «Я помираю, але не здаюся! Прощай, Батьківщино! 20.VII.41 р.»

І були передсмертні записи молодогвардійців. Знайдено листи юних патріотів комсомольської організації «Спартак» села Красногір'я Голіванівського району.

Вони пішли в безсмертя. Ми про них пам'ятаємо. Ми з'явимо про їхній безприкладний подвиг.

ТО МОЖЕ СЕРЕД НАЙДОРОЖЧИХ РЕЛІКВІЙ ТВОЄІ СІМ'І, ЮНИЙ ДРУЖЕ, ТЕЖ ЗБЕРЕГЛАСЯ ТАКІ ЛИСИ? ОДКРИЙ ІХ ТАЄМНИЦЮ, ПЕРЕД СВОІМИ РОВЕСНИКАМИ, РОЗКАЖИ ПРО СВОГО ДІДА ЧИ БАТЬКА, ЯКІ ЗАГИНУЛИ СМЕРТЮ ГЕРОІВ НА ПОЛІ БОЮ, ЯКІ ПРОЙШЛИ ЧЕРЕЗ ФРОНТОВІ ВИСОТИ І ПОВЕРНУЛИСЯ ДО РІДНОГО ДОМУ — З СЛАВОЮ І ЗОЛОТОМ ОРДЕНІВ...

ПЕРШИЙ ЛИСТ
МИ ОТРИМАЛИ З
М. ГАЙВОРОНА —
ВІД СЕМІКЛАС-
НИКА СШ № 5 СЕР-
ГІЯ КОНОНЕНКА.

Дороги, якими пройшов дідусь...

3 АВЖДН, як мої батьки йдуть кудись надовго з дому, я почую в дідуса. І шороху, коли з'являюся, я дивлюся на глибокі зарубцьовані рани на його спині. Тоді прому дідусь розповісти про свої молоді роки, про війну.

...Двадцятип'ятирічним юнаком він, Афанасій Мовчан, пішов захищати Вітчизну.

Жорстокі бої за Одесу. Патіск фаністів наші бійці мужньо стримували. Стомлені (бо не спали кілька діб), вимучені в шаленому двобої, наші бійці стояли грізною стіною. Ось уже поранений мій дідусь. Але продовжує бій. І тільки вже тоді, як опустився знесиленою рукою, товариші віднесли його в безпечне місце.

Госпіталь у Севастополі. Шороху думка: «Коли б швидше набратися сил, щоб знову на бойові по-

зиції...». Операція пройшла успішно. П'ять місяців лікування. Для дідуса — це століття. «Швидко, швидко б туди, де товариші...».

І він стає захисником легендарного Севастополя. Тут — наче пекло. Ничивний вогонь звідусіль — з неба, від моря. Наче вся земля вже спалена. Але знову і знову виходили з руїн зоряні солдати. І садилися фаністи: як же це, «мертві» квартали і не стихають?

Я, звісно, не можу уявити такого.

Дідусь знову згадує про шалену атаку фаністів:

— Мене знову поранили.

На мить мені здалося, що то вже кінець.

Але навіть тоді, коли скінчилися патрони, дідусь не відступав. Він був їх прикладом. Він ладен був їх димити руками без зброї. Це був гнів. І поміта.

Як тільки в нього вста-

чало сил? Кров юнула з його тіла, здавалось, що ось-ось втрить свідомість. Але сили звідусіль брались — чи від розгніваного серця, чи від нестерпного поривання величі його душі.

Кількох знесилених радянських бійців фаністи взяли в полон. Два матроси підтримували його дідуса. І вирішили будувати втекти. Ось і той жадалий момент. Ривок в колонії полонених. Біжать троє. Куля наздоганяє одного матроса. Він вбитий. А цих двох оточили фаністи. І біли. Бігли погані, прикладами.

Іх вели далі. Під гарячим небом війни. Без води, без їжі. Хто знесилено опускався на підлогу — пристрілювали, натравляли собак. Інші йшли далі і вили в своє перошення. Бо була спрага життя.

Вони вірили в перемогу і там, у фаністському концтаборі. Бо знали —

радянський народ не переможе.

Такий день настав. Визволені з-за колючого дроту, знову мстилися ворогові.

Мій дідусь він у бій свій взовів, визволюючи Буданешт. Завжди попереду. Ворожа куля знову наздоганяла його. Поранено в живіт. Тяжка рана. Операцію робили аж в Рязані. Але перемога вже була близькою...

Тепер він поспішає шодня в свій цех на тепло-возоремонтний завод (там працює наладником). Я спостерігаю за його ходом. Вона ще молода, як і тоді, в роки юності. Тільки оті рани, страшні рани війни. Вони болять і понині. І я думаю собі: «Це мужність. Мужність на все життя...».

С. КОНОНЕНКО,
учень Гайворонської СШ № 5.

Вісті з Інсбрука

Десять тисяч чоловік зустрічали олімпійський вогонь у столиці Тіролю — Інсбруку. Це подія була, за повідомленнями місцевих газет, справжнім світом. У газеті «Кронен цайтунг» вміщено фотографію олімпійських чемпіонів Ольги Паала і Беатріс Шуби з факелом.

Вчора, у день відкриття Олімпіади, вогонь запалав у двох чашах на стадіоні Бергізе, що символізуватиме дві Інсбрукські Олімпіади (перша відбулася у 1964 році).

А напередодні учасники знайомилися з місцями майбутніх стартів. Чимсь середнім між гірськолижними змаганнями і цирковим атракціоном називають тут майбутні змагання з швидкісного спуску серед чоловіків. На цій трасі найкращі гонщики розвинули швидкість до 120 км на годину. Щоб якимось чином її безпечніше, в найвузких місцях поставлено захисні сітки.

Більшість кращих гірськолижників світу висловлює думку, що в цілому траса швидка і пряма. Що ж до австрійських спортсменів, то вони вважають, що вона скоріше нагадує трасу гігантського слалому, де багато поворотів і... не можна розвину-

ти по-справжньому високу для швидкісного спуску швидкість. Проте міжнародне журі прийняло рішення поставити двоє додаткових воріт на трасі, для того, щоб «засити» швидкість».

Якщо виходить з пропорціонального співвідношення між населенням країни і командою, то найбільшу спортивну делегацію прислала Андорра. Ця маленька держава з населенням 8000 чоловік на Олімпіаді представляють п'ять гірськолижників.

136 лижників з 24 країн виступають у лижних гонках на Олімпіаді. У жінок в цьому виді програми буде 59 учасниць з 14 країн. Шістнадцять країн виставили спортсменів на змаганнях стрибунів з трампліна і чотирнадцять — двоборців. За винятком змагань на великому трампліні, всі змагання лижників відбудуться в Зессельді.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП. Кіровоград-50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-43-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової готівки, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.